

14. neděle v mezidobí

7. červen 2019

Číslo 27., 28.

Ročník XIV.

ANGELUS

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Běloutín

Vzpomínáme, Bože, na tvé milosrdenství ve tvém chrámě. Jako tvé jméno, Bože, tak i tvá chvála sahá až na konec země.

1. čtení: Iz 66,10-14c

2. čtení: Gal 6,14-18

Ev.: Lk 10,1-12.17-20

Žl 66 Jásejte Bohu, všechny země!

15. neděle v mezidobí

Ve spravedlnosti uzřím tvou tvář, Hospodine, až procitnu, nasytím se pohledem na tebe.

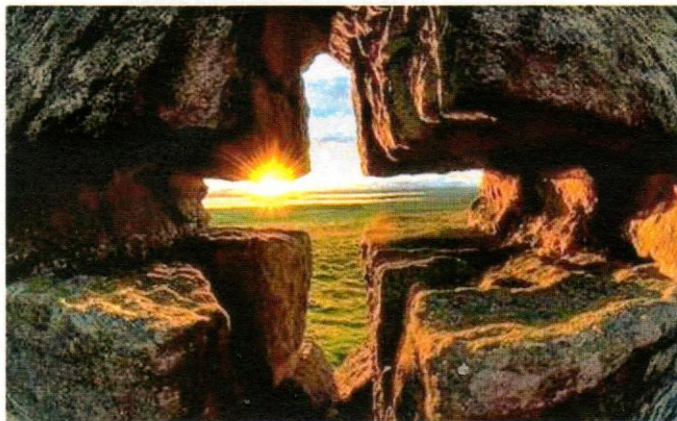
1. čtení: Dt 30,10-14

2. čtení: Kol 1,15-20

Ev.: Lk 10,25-37

**Žalm 69 Hleďte, ubožáci, Hospodina
a pookřejte v srdci.**

Všichni máme rádi jistoty

Konat vůli nebeského Otce bylo Ježíšovou neustálou touhou a ta pramenila z lásky založené na důvěře. Jestliže člověk Bohu důvěřuje, pak ho samozřejmě i poslouchá. Není to však poslušnost plynoucí ze strachu z jeho moci, ale poslušnost založená na důvěře. Vzorem nám v tom může být Abrahám. Poslouchá i tehdy, když od něj Bůh žádá nelogické věci. Abrahám byl

starý, už mu bylo osmdesát let, když mu Bůh řekl, aby opustil místo, kde žil, a vydal se do jiné země, kterou mu později ukáže.

Všichni máme rádi jistotu a stále se o ni snažíme. Mnozí z nás si chtějí v kostele sednout vždy do stejné lavice a na stejné místo. Ne že by záleželo na tom, kam si člověk sedne, ale toto chování pramení z naší vnitřní touhy po jistotě. V životě podvědomě děláme spoustu věcí, které poukazují na náš hluboce zakořeněný a velmi potřebný pocit jistoty. Čím jsme starší, tím více jistoty potřebujeme a tím méně chceme riskovat změnu židle!

Představte si tedy, jak se mohl asi cítit ubohý, starý muž Abrahám, který byl zvyklý na život ve své zemi, když ho Bůh povolal a připravil o všechny jistoty. Měl ovce, dobytek, sluhy, stál v čele svého kmene, a tu se mu najednou zjevil Bůh a řekl: „Tak, Abraháme, sbal si své věci a běž do jiné země. Tu ti ukážu později.“ To bylo vše, co mu Bůh řekl. Já bych mu odpověděl: „Ale o jaké zemi to mluvíš, Pane? Já si potřebuji být jistý že ta země, do které mě posíláš, bude lepší než ta, kde jsem teď.“ Všechno to bylo zahaleno temnotou a Abrahám potřeboval velkou důvěru, aby se k tomuto kroku odhodlal. Jeho poslušnost mohla pramenit jen z neochvějné důvěry v Boha. Ze strany Boží to nebyl nátlak, protože Bůh nikoho nenutí, aby plnil jeho plán. Adam a Eva Boží plán zmařili. Zrovna tak tomu nesčetněkrát bylo i s Izraelity. Bůh, který jediný zná plán, nenutil Abraháma z pozice moci, ale skrze lásku.

Později Bůh řekl Abrahámovi, aby vzal svého jediného syna a obětoval ho na hoře Moria. Abrahám se mohl vzbouřit stejně jako Šalomoun, Saul, Samson... a další. On ale neposlechl Boha-tyrana, nýbrž Boha, v něhož vkládal všechnu svou důvěru.

Není jednoduché říct Bohu „ano“. Člověk dokáže říct „ano“ jen natolik, nakolik je s ním v důvěrném vztahu a miluje ho. Jedině láska k Bohu dokáže člověka přimět, aby ho poslechl. Nikdo nemůže Boha považovat za svého Pána, jestliže ho nemiluje, protože čím důvěrnější má člověk k němu vztah, tím je ochotnější ho poslouchat.

Elias Vella, www.pastorace.cz

Když někoho nenávidíte...

Když někdo někoho nenávidí, stává se v jistém smyslu závislým na nenáviděné osobě. Když ji však odpustí, osvobodí se od ní.

Když někoho nenávidíte, když někomu neodpouštíte, jste k nenáviděné osobě připoutaní a tato osoba vás v myšlenkách neustále pronásleduje a soustavně citově týrá. Když ji však odpustíte, rozvázete negativní pouto, které vás s ní svazovalo a už vás citově nezraní. Když tedy odpouštíte, je to spíše pro vaše osobní dobro než pro dobro osoby, kterou nenávidíte.

S lidmi můžete být spojeni pozitivně nebo negativně. Pozitivní závislost nastává tehdy, když milujeme určitou osobu, například přítele. Pozitivní závislost v nás vyvolává pokoj, vyrovnanost a radost. Když je však pouto mezi osobami negativní, závislost vnáší do našeho života smutek a nevyrovnanost. Proto je třeba odpouštět. Když odpouštíte, od dotyčné osoby se odpoutáváme.

Proto nám Ježíš říká: „Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar“ (Mt 5,23-24). Je to velmi zvláštní. Dokážu pochopit, že když udělám něco zlého určitému člověku, půjdu za ním a poprosím ho za odpuštění. Ale Ježíš říká: „Když ti někdo udělal něco špatného, ty jdi za ním a odpusť mu.“ Ne proto, že bych byl vinen, ale protože jsem na této osobě negativně závislý. A Ježíš chce, abych byl svobodnou osobností.

Když člověku odpouštím, dělám něco, z čeho mám větší užitek já než osoba, které odpouštím. Více pomáhám sobě, protože se odpoutávám od něčeho, co v mém životě bylo překážkou.

Buďme nyní konkrétnější a položme si otázku: Co znamená milovat, zejména co znamená milovat nepřátele? Myslím, že velmi jasnou odpověď nacházíme u Lukáše, kde nám Pán Ježíš dává čtyři jasná

doporučení. Ježíš říká: „Ale vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují“ (Lk 6,27-28).

Nyní si všimneme těchto tří slov: „Milujte své nepřátele.“ Je velmi těžké milovat i veřejné nepřátele, natož své osobní nepřátele. Většinou nemáme skutečné nepřátele, ale máme okolo sebe lidi, kteří nám ubližují, kteří nám dělají zlé věci. Nemůžeme říct, že je mým nepřítelem člověk, který mě zranil slovem. Ale i tomuto člověku je těžké odpustit.

Všimněme si, že Ježíš nám neříká: „Nemějte nenávist“ a „Neubližujte“, ale říká: „Milujte.“ „Nemít nenávist“ znamená nic nedělat. „Milovat“ znamená dělat něco pozitivního. Proto Pánu nestačí jen to, že o jiných lidech nemluvíme špatně, že je nemáme v nenávisti. Ježíš chce, abychom lidi milovali, abychom pro ně dělali něco pozitivního a dobrého. Milovat nepřítele znamená dělat pro něho něco pozitivního. Lásku můžeme vyjádřit modlitbou za člověka, který je našim nepřítelem nebo tím, že mu pomůžeme a že se snažíme zjistit, co potřebuje. Láska je něčím pozitivním.

Ježíš potom pokračuje a říká: „...prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí...“ Tady je už Ježíš detailnější. Říká: „Konejte dobro těm, kdo vás nenávidí.“

Slovičko „nenávidět“ je velmi silné. Není možné říct, že lidé, kteří vás zranili, vás nenávidí. Často nás zranili i rodiče, ale neznamená to, že nás nenávidí. Mezi manžely se často vyskytují hádky, ale ještě to není signál, že vůči sobě chovají nenávist. Když mluvíme o nenávisti, jdeme až na hranu věci. Ježíš nám říká: „Prokazujte dobro těmto lidem.“

Pokud se vám před očima objeví nějaká osoba, o které si myslíte, že vás nenávidí nebo vy nenávidíte ji, Pán vám dnes říká, abyste uvažovali nad tím, jak byste pro tuto osobu mohli vykonat něco dobrého. Snažte se najít něco velmi konkrétního, čím jí projevíte svou lásku. Není vždy nutné, abyste šli za ní a požádali ji o odpuštění, nebo abyste jí navenek projevili odpuštění. Odpustit a požádat o odpuštění můžete různě. Své odpuštění můžete projevit tím, že se k dotyčnému člověku začnete jinak chovat. Ale v každém případě je důležité udělat něco pozitivního.

Nyní můžeme lépe pochopit, že láska je rozhodnutí, ne jen cit. Milovat, to znamená něco dělat, ne jen něco cítit. Často říkáme: „Dobře, můžeme udělat něco dobrého, ale neděláme to s radostí.“ Možná že pod slovem „s radostí“ chápeme něco citového. Když něco děláme, nemusí tuto činnost nutně provázet nějaké citové prožívání. Ale dělat něco s radostí znamená dělat to ochotně proto, protože to Bůh od nás chce.

Přicházíme ke třetímu a asi nejtěžšímu Ježíšovu doporučení, ve kterém říká: „...žehnejte těm, kdo vás proklínají...“ To je velmi důležité. Neříká, abychom se nestarali o ty, kteří nás proklínají, ale říká, abychom jim žehnali. A to není vždy lehké.

Často za mnou přicházejí lidé a říkají: „Někdo mě proklel, prosím vás, pomodlete se za mě.“ - „Bojím se, že tchyně proklela mě i moji rodinu.“ Tito lidé žádají, abych z nich sňal kletbu nebo uhranutí. Jediný způsob, jak kletbu sejmout, je žehnat osobě, která vás proklíná. Mohli byste se zeptat, jak to udělat. To nejmenší, co můžeme v tomto případě udělat, je neproklínat toho, kdo přivola kletbu na nás.

Ale jak žehnat? To, co říká Ježíš, je logické. Když mě někdo proklíná, tato kletba do mě vstupuje jen tehdy, když jsem kletbě otevřený. A co nás kletbě otevírá? Nenávist a nedostatek lásky. Ale když žehnáte, zavíráte všechna okna, všechny dveře, celou svou osobu proti prokletí. Když milujeme, obklopujeme se láskou a žádná kletba nás nemůže zasáhnout. To je velmi důležité. Můžu to potvrdit svou vlastní osobní zkušeností.

Když žehnáme osobě, která nás proklíná, slavíme vítězství nad tím, kdo chce pro nás zlo. Nesmíme se proto žádné kletby bát. Když vás napadne jméno člověka, o kterém předpokládáte, že na vás mohl uvalit kletbu, okamžitě mu žehnejte. Jen co mu požehnáte, oblékáte si jakoby ochranný štít a nic se vás nemůže dotknout. Proto nám Ježíš říká: „Žehnejte těm, kdo vás proklínají.“

Ježíš pokračuje a říká: „...a modlete se za ty, kdo vám ubližují!“ Je velmi důležité, abychom odevzdali Pánu všechny lidi, kteří s námi špatně zacházejí. Udělal to i Ježíš, když visel na kříži a řekl Otcí: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“ (Lk 23,34). Udělal to i Štěpán, když ho kamenovali. Obrátil se na nebeského Otce slovy: „Otče, nezapočítej jim tento hřích!“

Modlete se za ty, kdo vám ubližují. Když se modlíme za lidi, kteří nám působí zlo, stáváme se svobodnými lidmi. Ježíš nám dává velmi jasné pokyny, jak zacházet s člověkem, kterému máme odpustit. Milujte toho člověka, konejte pro něho dobré skutky, žehnejte mu, modlete se za něho. Všechno to jsou pozitivní činnosti.

Je to určitý závazek, je to rozhodnutí, je to něco pozitivního. To je odpuštění, které také nám přináší uzdravení ran, které jsme utrhli. Jak jsme už řekli, když odpouštíme, odpuštění přináší větší užitek nám než těm, kterým odpouštíme.

Elias Vella, www.pastorace.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 7. 7. do 21. 7. 2019

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
14. neděle v mezidobí 7. 7. Měsíční sbírka	Hustopeče	8:00	Za živé a † farníky
	Špičky	9:30	Za rodinu Koláčkovu, Františka, Marii, Rudolfa, Františka a dvo
	Černotín	9:30	Za † Annu Hromkovou, manžela, rodiče, živou a † rodinu
	Bělotín	11:00	Na poděkování PB a PM za 16 let společného života s prosbou o Boží požehnání do dalších let
Sobota 13. 7. <i>sv. Jindřich</i>	Hustopeče	12:00	Na poděkování PB a PM za dar života, víry a kněžského povolání
15. neděle v mezidobí 14. 7.	Hustopeče	10:00	Za živou a † rodinu Balcarovu, Klézlovu, Húdkovu a dvo
Sobota 20. 7. <i>sv. Eliáš</i>	Špičky	17:30	Za živé a † farníky
16. neděle v mezidobí 21. 7.	Hustopeče	8:00	Za † Františka Frydrycha, † rodiče, živou a † rodinu Frydrychovu, Urbišovu a dvo
	Hluzov	9:30	Za živé a † farníky a občany Hluzova a Černotína
	Bělotín	11:00	Za † tatínka Aloise Tedlu, maminku, živou a † rodinu Tedlovu, Heinzovu, Lašákovu, staříčky Kleiberovy a dvo

O H L Á Š K Y

V sobotu 20. VII. v 11⁰⁰ hod. budou ve farním kostele Povýšení sv. Kříže v Hustopečích sezdáni slečna Barbora Kubečková z Hustopeče a pan Václav Cupák z Brna.

Přejeme do společné cesty životem stálé Boží požehnání, ochranu a pomoc.

V případě potřeby zaopatření nebo pohřbu volejte tel. č. 733 741 614.

ANGELUS vychází pro vnitřní potřebu farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín v nákladu 330 kusů. Vydává P. František Antonín Dostál.